

רע"פ 632/14 - גטהון אדוניה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 632/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: גטהון אדוניה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (בהרכב: כב' הנשיאה ד' ברלינר; כב' סגן הנשיאה ג' קרא וכב' השופטת מ' סוקולוב) מתאריך 12.12.2013 בתיק עפ"ג 26472-04-11

בשם המבקש: עו"ד אלעד רט

בשם המשיבה: עו"ד תמר פרוש

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (בהרכב: כב' הנשיאה ד' ברלינר; כב' סגן הנשיאה ג' קרא וכב' השופטת מ' סוקולוב) מתאריך 12.12.2013 בתיק עפ"ג 26472-04-11.

2. להלן יפורטו בתמציתיות הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשת רשות הערעור.

תמצית העובדות וההליכים הקודמים

3. בתאריך 09.01.2012 הוגש כתב האישום נגד המבקש, בגדרו נטען כי בתאריך 16.04.2011, במהלך חיפוש

שנערך על גופו בכניסה למועדון לילה, נתפסה בהחזקתו סכין מתקפלת ומתקבעת מסוג "פרפר", המגיעה לאורך של 20 ס"מ כאשר היא פתוחה. המבקש הואשם לפיכך בביצוע עבירה של החזקת סכין שלא כדין (עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)).

4. בתאריך 06.12.2012 הורשע המבקש בבית משפט השלום הנכבד בתל-אביב על-יסוד הודייתו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. המבקש הופנה לקבלת תסקיר משירות המבחן, ובתסקיר הומלץ, בין היתר, על ביטול ההרשעה וקביעת של"צ ללא הרשעה. בתאריך 09.07.2013 נשמעו הטיעונים לעונש בעניינו של המבקש, שבסופם דחה בית משפט השלום הנכבד את המלצת שירות המבחן, הותיר את ההרשעה על כנה וגזר על המבקש את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר על-תנאי (כשהתנאי הוא שהמבקש לא יבצע במשך 3 שנים את העבירה שבגינה הורשע) ו-180 שעות שירות לתועלת הציבור.

5. המבקש ביצע את שעות השל"צ שנקבעו לו, אך ערער לבית המשפט המחוזי הנכבד על עצם ההרשעה, בהתאם להלכה שנקבעה ב-ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב). בא-כח המבקש טען בפני בית המשפט המחוזי הנכבד כי ההרשעה צפויה לשבש את תוכניותיו לעתיד, ובמרכזן הרצון להמשיך ולשרת במשמר-הגבול, או לעבוד בעבודת אבטחה, תחום שבו רכש מומחיות. בא-כח המבקש אף הציג בפני בית המשפט את הרקע הקשה ממנו הגיע המבקש ואת השתלבותו, מעוררת ההערכה, בחברה הישראלית. בית המשפט המחוזי הנכבד החליט בסופו של דבר לדחות את עתירתו של המבקש לביטול ההרשעה, אך התערב בעונשו של המבקש, בכך שביטל את עונש המאסר המותנה שהושת עליו. את ההחלטה שלא לבטל את הרשעתו של המבקש, ביסס בית המשפט על שלושה נימוקים: תפקידו של המבקש כלוחם במשמר-הגבול בעת ביצוע העבירה כשיקול לחומרא (נוכח אמות המידה הגבוהות המצופות מאיש מרות); סוג הסכין בה אחז, והמסוכנות הטמונה בה; המיקום בו נתפס המבקש עם הסכין בכליו - מועדון לילה, המעיד אף הוא על פוטנציאל של סכנה. בית המשפט המחוזי הנכבד הביע עם זאת אמפטיה רבה כלפי המבקש, נוכח סיפור חייו, ואף שסבר כי אין בנסיבות חייו של המבקש כדי להביא במקרה זה לביטול ההרשעה, הוא ביטא את יחסו האוהד כלפי המבקש על דרך של הקלה בעונשו, כמפורט לעיל.

6. על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הנ"ל הגיש המבקש את בקשת רשות הערעור שלפני.

טענות הצדדים

7. המבקש איננו טוען כי בקשתו מעוררת שאלה כללית, או עקרונית, החורגת מעניינו הפרטני. חלף זאת, המבקש עותר להתערבות בית משפט זה משיקולי צדק, כביטוי של התחשבות בנסיבותיו המיוחדות של המבקש. בא-כח המבקש חוזר, למעשה, בבקשת רשות הערעור על הטיעונים שטען בפני שתי הערכאות הקודמות, שדנו בעניינו של המבקש. בין היתר מדגיש בא-כח המבקש את הפגיעה הצפויה, לשיטתו, בעתידו של המבקש, ומפנה בהקשר זה להמלצות שירות המבחן, אשר הובאו בתסקיר שהוכן בעניינו של המבקש. בא-כח המבקש אף עומד בבקשה על השתייכותו של המבקש לקבוצה המכונה "בגירים-צעירים", ובהקשר זה הוא סבור כי גם לנתון האמור צריכה להיות השפעה על עניינו של המבקש. בא-כח המבקש טוען עוד כי בפועל במקרים רבים של ביצוע העבירה של החזקת סכין - ההליכים מסתיימים ללא הרשעה, ולפיכך הוא סבור כי הרשעתו של המבקש במקרה שלפנינו, מהווה חריגה משמעותית

מן המקובל.

8. המשיבה התבקשה להגיב לבקשה, ובתגובתה היא הביעה התנגדות לקבלתה. המשיבה ציינה בתגובתה כי מקובל לראות את הערעור על עצם ההרשעה (במובן של אי-הרשעה בצמוד לשל"צ) – כערעור על סוגיית העונש, וכי במקרה זה יש לפעול בהתאם להלכה שלפיה לא מקובל להתערב בסוגיית העונש, במסגרת בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא במקרים חריגים ונדירים. המשיבה סבורה כי המקרה שלפנינו לא נכנס בגדר מקרים נדירים אלו. באופן ממוקד יותר לענייננו, המשיבה מצינת כי בסוגיה של "אי-הרשעה" יש לטפל בהתאם להלכת כתב, ולשיטתה, כך פעלו הערכאות הקודמות שעסקו בתיק, ואין מקום להתערב בקביעותיהם, מה גם שאף לגוף העניין, המשיבה סבורה כי השיקולים שהוצגו על-ידי הערכאות קמא – הינם מוצדקים.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור, בתגובת המשיבה, בתשובת המבקש לתגובת המשיבה, וכן בחומרים השונים שהגישו הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי חרף כל האמפטיה כלפי המבקש ונסיבות חייו – אין מקום לקבל את הבקשה. להלן יפורטו בקצרה הנימוקים למסקנתי זו.

10. בא-כח המבקש לא ניסה, כאמור, לטעון כי הבקשה מעוררת שאלה עקרונית, ומיקד את טענותיו בסוגיית יישום הדין הנוהג על עניינו, בעיקר בנוגע לדין העוסק ב"אי-הרשעה". לפיכך, ממילא, אין מקום ליתן כאן רשות ערעור "בגלגול שלישי" בהתאם להלכה שנקבעה ב-ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982). אינני אף סבור כי במקרה שלפנינו מתקיים אי-צדק בולט, או חשש לעיוות-דין, כמשמעם בפסיקה, המצדיקים התערבות ב"גלגול שלישי" (עיינו: רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). למסקנה זו הגעתי לאחר שהבאתי בחשבון את הקשיים שעלולים לקום למבקש כתוצאה מפסק-הדין, מושא הבקשה, וגם תוך הצטרפות לאמפטיה ולהערכה כלפי המבקש ואופן השתלבותו בחברה, חרף נסיבות חייו הלא-פשוטות.

11. מעבר לנדרש אציין כי גם לגופם של דברים, אינני סבור כי יש ממש בטענותיו של המבקש. בכל האמור בשאלת אי-הרשעתו של המבקש, הרי שבית המשפט המחוזי הנכבד עמד בפסק דינו על השיקולים השונים הרלבנטיים לעניין, ובסופו של דבר מצא כי נוכח חומרת העבירה ונסיבותיה – לא ניתן להצדיק את ביטול ההרשעה, וזאת בהתאם לקריטריונים שנקבעו בהלכת כתב. סבורני, כי במסקנה זו לא נפלה שגגה.

12. סוף דבר: נוכח כל האמור לעיל – בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, ד' באב התשע"ד (31.07.2014).

ש ו פ ט
